

โควิด..โคใจ

นันทกานต์ ภูติโส

หอผู้ป่วยวิกฤตอาคารสิริกิติ์ 8 งานการพยาบาลห้องผ่าตัดและวิกฤต

ในช่วงต้นปี 2565 ได้มีผู้ป่วยคุณยายท่านหนึ่งเป็นผู้ป่วยสูงวัยที่มีโรคประจำตัวเป็นแพคเกจพวงกันมาตามอายุแบบไม่สามารถยกเลิกแพคเกจเหล่านั้นได้ อยู่มาวันหนึ่งคุณยายก็ ไดมาเยี่ยมเยียนที่ ICU แห่งนี้ด้วยเรื่อง ติดเชื้อในกระแสเลือด แกรับอาการแย่มาก แต่คุณหมอและเหล่าพยาบาลได้ช่วยรักษาคุณยายอย่างเต็มที่ ขณะที่แอดมิท คุณยายมักจะงอแง ให้ความร่วมมือบ้างไม่ให้ความร่วมมือบ้างแล้วแต่อารมณ์และทรงผมของคุณยาย แต่ใดๆ คุณยายก็ไม่ไดร่ายกาอะไร เพียงแค่คิดถึงบ้านและคนสำคัญ ซึ่งคนสำคัญที่ว่าก็คือคุณตา เพราะหาเมื่อเราเจ็บป่วยสิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะช่วยให้เรามีพลังในการต่อสู้กับโรคภัย นั่นก็คือกำลังใจจากคนที่เรารัก แต่เพราะโควิดโคใจ ถึงแม้เราจะให้ความสำคัญตามจิตใจ แต่เรายังต้องปกป้องชีวิตทางกายภาพของพวกเขาด้วย จึงได้มีนโยบายงดเยี่ยมผู้ป่วยขึ้นมา เพื่อที่จะปกป้องพวกเขาที่มีโอกาสในการได้รับเชื้อโควิดน้อยที่สุดเท่าที่เราจะสามารถทำได้ในตอนนั้นผู้ป่วยที่ป่วยทางด้านร่างกาย จึงถูกลามไปถึงจิตใจด้วย เมื่อต้องห่างไกลบ้าน เราจึงทำได้แค่ให้ญาติโทรสอบถามอาการ แล้วเรายังเป็นตัวแทนนำความรักความห่วงใยจากญาติ มาถ่ายทอดความรู้สึกสุขสนั่นใจเพื่อให้อมีกำลังใจผ่านอุปกรณ์เหล่านี้

และในขณะที่วันหนึ่งคุณยายอาการดีขึ้นมาก สามารถถอดท่ออุปกรณ์ Invasive line ต่างๆ มีแผนที่จะย้ายออกไปยังหอผู้ป่วยสามัญ ในวันนั้นสีหน้าของคุณยายเริ่มสดใส เพราะมีคาดหวังว่าใกล้จะได้กลับบ้านไปสู่อ้อมกอดของครอบครัวจากคุณยายจอมดื้อก็ได้กลายมาเป็นคุณยายผู้น่ารักภายในคำคืนเดียว แต่โชคชะตาไม่ได้เป็นดังใจคิด ในเชาวันนั้นเองขณะที่คุณยายกำลังหลับพักผ่อนอยู่ ชีพจรของคุณยายก็ไต่จากลาหายไป ในทันที เสียงสัญญาณของจอมอนิเตอร์ได้ดังขึ้น ทีมพยาบาลและคุณหมอรีบวิ่ง เขาไปตรวจประเมินค่าชีพจร อนิจจา คลำหาเท่าไหนเส้นสายแห่งชีวิตก็นิ่งสงบ การ CPR จึงเริ่มขึ้นในทันที ทีมแพทย์และพยาบาลช่วยชีวิตอย่างเต็มที่ แต่ในความโชคร้ายก็ยังมีโชคติดอยู่บ้าง หลังช่วย CPR ไป 11 นาที คุณยายได้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง เหล่าทีมแพทย์จึงให้การรักษารักษาต่อไป และหาสาเหตุของภาวะหัวใจหยุดเต้นในครั้งนี้ ทางเราได้นำการติดต่อไปยังครอบครัวของคุณยายเพื่อแจ้งข่าวร้ายนี้ หลังแจ้งสถานการณ์ในครอบครัวของคุณยายทราบ เสียงปลาทองทางสั้นเครือ ญาติรีบทราบและขอให้คนสำคัญที่สุดในชีวิตของคุณยายได้เข้าไปเจอคุณยายได้รีบ่าว พยาบาลตอบตกลงทันทีและให้คนในครอบครัวและคุณตาแสดงผลตรวจโควิดก่อนเข้ามาเยี่ยม ในที่สุดคุณตากับคุณยายก็ได้พบกันแต่เป็นการพบกันที่ไม่มีคำพูดใดเอ่ยออกมา ยกเว้นน้ำตาของคุณตาที่ไหลออกมาอย่างเงียบๆ พร้อมกับเอื้อมไปสัมผัสมือที่บวมและอ่อนแรงของคุณยาย คุณตาค่อยๆมองไปที่คุณยายที่กำลังนอนหลับอย่างไม่ได้สติอย่างเงียบๆ พร้อมกับน้ำตาที่หลังไหลออกมาอย่างไม่มีท่าทีว่าจะหยุดขณะที่เขาคู้นั้นยื่นสันแทบทรงตัวไม่ไหว จนกระทั่งหมดเวลาเยี่ยม คุณตาไม่ได้กล่าวสิ่งใดพร้อมกับจากลาไปด้วยสายตาที่แดงก่ำและเศร้าสร้อย เหมือนทางเพียงกำแพงกัน คุณตานั้นพยายามสอใจให้ไปถึงคุณยายอย่างเงียบๆ เพราะโควิดหรือเพราะโชคชะตาที่กลั่นแกล้งให้ทั้งสองต้องแยกจากโดยที่ไม่ได้กล่าวรำลึกันอย่างเป็นทางการแต่เดี๋ยวก่อน ก่อนที่ทุกอย่างจะเศร้าไปมากกว่านี้ จะบอกว่าในสุดท้ายแล้วคุณยายกลับมารู้สึกตัวและร่างกายของคุณยายเริ่มคงที่ดีขึ้นเรื่อยๆ ราวกับปาฏิหาริย์ หรือเพราะการได้แรงใจจากคุณตานั้นละ แพทย์วางแผนการรักษาที่จะย้ายกลับไปอยู่โรงพยาบาลใกล้บ้าน เพื่อที่จะได้อยู่ใกล้ชิดกับคุณตาแล้วค่ะทุกคน เย้ อย่างน้อยตอนจบของเรื่องนี้ก็ได้สายเกินกว่าจะแก้ไข และในที่สุดคุณตาและคุณยายจะได้กลับมาจับมือและพูดคุยกันได้อีกครั้ง หวังว่านี่จะเป็นเรื่องราวที่ทำให้ผู้ที่ได้อ่านรู้สึกอบอุ่นหัวใจไปด้วยกัน มาเป็นกำลังใจให้คุณตาคุณยายด้วยกันนะคะ....